

των Γλκούκ, Σούμπεργκ, Μασκάνη, Μένδελσον, εκτελέσθαις υπό της ὀρχήστρας. Ἡ χορωδία ἔψαλε θούρια τοῦ κ. Λάβδα καὶ τοῦ Παριζίνη, μετέσχε δ' αὐτῆς καὶ ὁ κ. Μπότασης ὡς μονωδός.

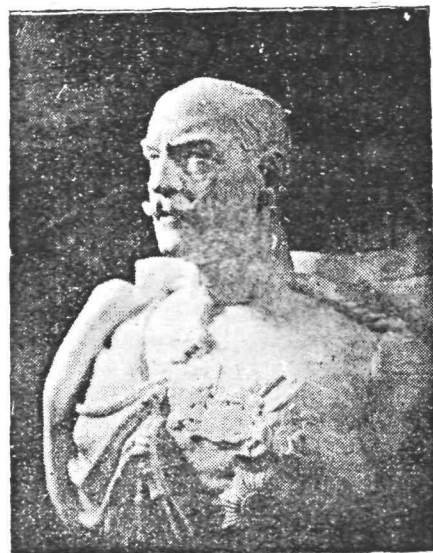
— Ἡ καθηγήτρια κ. Εἰρήνη Σκέπερς εἰς τὴν ἑτησίαν συναυλίαν τῆς ἐτραγουδῆσε ἐκλεκτὰ ἄσματα, ἤρесе δ' ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν «Ζάν ντέ Νιβέλ» τοῦ Ντελίμπ. Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ δ. Ξανθοπούλου, διακριθεῖσα ἰδίως εἰς τὴν Cantique τοῦ Μπετόβεν.

— Ὁ κ. Καλομοίρης συνεχίζων τὰς προσπάθειάς του περὶ δημιουργίας Ἑλλ. ἄσματος ἐντέχνου, ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ἀπορρέοντος, διὰ συντόμου διαλέξεως ἵπεστηρίξε ὅτι μεταξὺ τοῦ λαϊκοῦ ἄσματος καὶ τοῦ τεχνικοῦ ὑπάρχει τὸ δημοτικοφανές, οἰοεὶ στα θινὸς μεταβατικὸς καὶ ὅτι αὐτὸς δημιουργὸς ὢν, ὡς ἀπεκάλεσεν ἑαυτὸν, ἐκμεταλλεύεται τοὺς δημῶνεις ἤχους διὰ τῆς ἐλευθερᾶς ἐμπνεύσεως. Δὲν πρόκειται νὰ κρίνωμεν ἐδῶ τὰς ἐπικρινδύνας του ἰδέας διὰ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν, οὔτε τὸ Ψυχαρῖζον λεκτικόν του. Ἡ ἐκτίλξεις τῶν συνθέσεων του ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει μουσικὴν ἱκανότητα συνθέτου ὁ κ. Καλομοίρης. Ἡ «Κατάρ» ἦν ἔψαλεν ἡ κ. Φωκά, τὸ «Νυχτιάτικο» καὶ αἱ δύο Μπαλλάντες ὡς ἐξετέλεσεν ὁ ἴδιος ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν ἁσμάτων τοῦ Οὐγκὼ ἐμπνευσμένη ἔχει ἀρκετὴν τέχνην καὶ ποιήσιν ἤρεσαν πολὺ. Ἐξετελέσθησαν καὶ ἄλλαι γνωσταὶ συνθέσεις, ὡς τὸ «Πῆραν τὴν Πόλη» καὶ «Ἐγὼ μὲν» ἐκτελεσθέντα ὑπὸ χορωδίας, τὸ Κουϊντέττο μὲ τραγοῦδι εἰς ὁ περιλαμβάνονται ἡ «Λήθη» καὶ τὸ «Πανηγύρι».

— Ἡ δεσποινὶς Ἀμεδαῖα Μπουκλάκου, διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου Πειραιῶς, ἔδωκε τὴν πρώτην συναυλίαν τῆς ἐν τῷ Δημοτ. Θεάτρῳ. Τὸ πρόγραμμα ἀπληρῖζετο ἀπὸ ἐκτενῆ καὶ δύσκολα μουσικὰ τεμάχια, ἐν τούτοις δὲν ἔδειξε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν. Ἡ φωνὴ τῆς καθαρῶς theatrale δραματικῆς ὑψιφώνου, ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ ἀβίαστον, ἀρίστη ἰδίᾳ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόνους. Ἐξαιρετικῶς ἔψαλε καλὰ εἰς τὴν «Αἰδάν», τὸν «Βέρθερον» καὶ τὸν «Λόγκριν». Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ δεσποινὶς Μπηλίτσα Εὐσταθίου, ἡ ὁποία ἐτραγουδῆσε «Μανόν» καὶ «Φάουστ». Ἡ φωνὴ τῆς ἔχει εὐστροφίαν καὶ τέχνην, ὑστερεῖ ὅμως εἰς δύναμιν καὶ χρωματισμούς.

— Κατὰ τὴν πρώτην μαθητικὴν συναυλίαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν διεκρίθη ὁ κ. Σκόκος, μαθητῆς τοῦ κ. Βασενχόβεν, ἐκτελέσας μὲ πολλὴν τέχνην τὸ Orgel—Konzert τοῦ Μπάχ—Στραντὰλ καὶ ὁ νεαρὸς Βολονίνης ὅστις ἠρμήνευσεν ἀριστα τὸ α' μέρος τοῦ Κονσέρτου τοῦ Παγανίνι. Κουαρτέττο ἐκ τῆς τάξεως τοῦ κ. Μπουστέντου ἔπαιξεν ἐν ἱντερμέτζο τοῦ Μπράμς.

— Ἐν ἀριστοκρατικῇ συγκεντρώσει, ὑπὸ τῆς κ. Στράτου ἐδόθη εἰς τὸ Φουαγιέ τοῦ Β. Θεάτρου προεσπερὶς ὑπὲρ τῶν οικονομικῶν συσσιτίων. Ἡ κ. Στράτου ἐτραγουδῆσε πολὺ συμπαθητικὰ ποιητικὰ τραγοῦδια ἐν οἷς τὸ «Θλιβερὸ τραγοῦδι» τοῦ Ντυπάρ, τὴν «Berceuse» τοῦ Γρετανίνωφ συνοδείᾳ τοῦ κ. Λυκούδη, τὴν «Γαλάζια ὥρα» τοῦ Χόλμες, τὸ «Καράβι» τοῦ κ. Λαιράγκα, τὸ «Νανούρισμα» τοῦ κ. Σαμάρα. Ἡ κ. Σχλήμαν ἀπήγγελεν ὑπερόχως τὴν «Υφάντρια» τοῦ Μπαρμπρόλλε καὶ τὴν μεγαλόπνευστον καὶ δραματικὴν «Συγγνώμην» τοῦ Σωμέ, εἰς ἣν ἀνεδείχθη ἀληθινὴ καλλιτέχνης. Τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς συναυλίας ἀπετέλεσεν ἡ διὰ δευτέραν φορὰν ἐμφάνισις ὡς

Προτομή τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ στηθεῖσα, ἔργον Γ. Δημητριάδου

συναδοῦ ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ τῆς Α. Ὑψ. τοῦ πρίγκιπος Χριστοφόρου.

— Ὑπὲρ τοῦ οικονομικοῦ συσσιτίου τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐδόθη εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον συναυλία. Ἡ Μικτὴ χορωδία τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας ἔψαλε τὸ ἄσμα «Παλληκάρια ἐμπρός» τοῦ Γερμανοῦ Σάντις, ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὸν «Χορὸν τῶν ὁρῶν» τοῦ Ζοκόνδα, ἡ κ. Ρεβέκκα ἐτραγοῦδῆσε τὴν «Πορφυρᾶν πρωΐαν» τοῦ Χόλμες καὶ τὸ «Ἡπειρωτικὸν τραγοῦδι» τοῦ κ. Σαμάρα «τῆς Κοπέλλας τὸ νερό». Μετέσχεν ἐπίσης ὁ βαθύφωνος κ. Χλημίτσας, ὁ κ. Πετρούλιας καὶ ἡ δ. Ξένη Ἰωαννίδου ἥτις ἔπαιξε δύο Ἀραβικάς συνθέσεις.

— Εἰς τὴν ἐρασιτεχνικὴν συναυλίαν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ἡ δ. Νομικοῦ ἔψαλλε μὲ τέχνην συνθέσεις τοῦ Σαίν-Σάν, τοῦ Μασσενέ καὶ ἐν τραγοῦδι τοῦ κ. Καλομοίρη, ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ἔπαιξε βάρβιτον, διακριθεὶς εἰς μίαν συναυλίαν τοῦ Fesch, καὶ ἡ δεσπ. Φοῦλα Πάλμα διὰ πρώτην φορὰν παρουσιαζομένη πρὸ τοῦ κοινῶ ἀπέδωκε μίαν romance τὸ Τσαϊκόφσκι μὲ πολὺ αἰσθημα, ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον ἀνεδείχθη εἰς ἀκρίβειαν καὶ χρωματισμὸν εἰς τὸ Σκέρτσο τοῦ Σοπέν.

— Ὁ κ. Κ. Παπαδημητρίου, γραμματεὺς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ἐνεφανίσθη ἐν ἰδίᾳ διὰ πρώτην φορὰν συναυλίᾳ ὡς λυρικὸς τενορός. Καίτοι ἐσπούδασε καὶ διδάσκει ἤδη ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν μὴ τελειοποιήσας ἔκτοτε τὴν φωνήν του, ἐν τούτοις εἰς ἑν ἐκτενὲς πρόγραμμα ἔδειξε γλυκύτητα καὶ ἑκφρασιν, ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶνε ὅτι ἐτραγουδῆσεν εἰς τέσσαρας γλώσσας! Ἡκούσθη εὐαρέστως εἰς τὴν «Ἀπαγωγὴν ἐκ τοῦ Σεραγίου» τὸ πολλάκις ἀκουσθὲν ἄσμα τοῦ Μότσαρτ, εἰς τὸ «Πρὸ τῆς μάχης» τοῦ Σοπέν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Θεοδοροπούλου, ὅπερ ἔψαλλε μὲ πολλὴν ζωηρότητα, διὸ καὶ ἐπαυελήφθη, καὶ εἰς τὴν «Μανόν». Ἦρесе πολὺ καὶ τὸ «Ρόδον» τοῦ κ. Ξανθοπούλου, οὐτινος ἐξητήθη ἡ ἐπανάληψις. Ὁ πλαγιαυλιστὴς κ. Παπαγεωργίου,